Ч. 36 Пятниця 15 (28) лютого 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Німецка митова тарифа.

Палата послів закінчила вчера ґенеральну буджетову розправу і приступила до подрібної дискусиї. Перший раз від кількох літ вела ся вчера дискусия при позиції: „Найвисший двір“. Дискусия не протягнула ся надто довго, і по промовах двох ческих радикалів, палата приймила ту позицию і ухвалила ще кілька инших позиций буджету. — Як пишуть з Відня, то заключаючи з дотеперішного ходу дискусиї, єсть річию неможливою, щоби буджет був ухвалений перед Великодними сьвятами. До позициї: „спільні видатки“ записало ся 70 бесідників, до позициї: „рада кабінетова“ 40 бесідників. Супротив того навіть Великодні ферії будуть дуже короткі; розпічнуть ся імовірно 22 марта, а парлямент збере ся вже 7-го цьвітня. — Засїдане скінчило ся о год. 6-ій вечером. Слідуюче відбуває ся нині. — В часі засїданя палати послів відбуло ся тригодинне засїдане польского Кола, присьвячене виключно справі видаленя двох львівских техніків, російских підданих, з границь Австриї. Хід тих нарад ухвалено задержати в тайні.

Німецка тарифа митова, що вже майже від року непокоїть саму Німеччину, і стоячі з нею в звязи в справах митових держави, не може дочекатись рішеня. О тім, щоби она була принята, як єї предложило правительство, не може вже бути й мови. Не помогла заява канцлєря ґр. Більова, висказана на банкеті Союза аґраристів, що правительство не згодить ся на ніякі в своїм проєкті основні зміни. Аґрарці, як би в одвіт на сю заяву, оголосили від себе рід маніфесту, в котрім заповіли, що коли їх жаданя не будуть увзглядненї, то они не будуть голосувати за кредитами на побільшене маринарки. Гірше ще стоїть справа в самій парляментарній комісиї, вибраній для оцінки того проєкту тарифового; там крім опозициї замітна і обструкция. Аґрарції домагають ся оплати 8 марок за сотнар та однакової тарифи, а не хотять і знати о максимальній анї мінімальній; натомість лївиця жадає задержане дотеперішних тариф. Так нема виходу. Математики вичислили, що навіть без обструкциї, як би все йшло правильним ходом, комісия потребує відбути 220 засїдань, щоби перестудиювати цілий проєкт тарифовий. Опісля мусять відбути ся два читаня того проєкту в повній палаті, та до переведеня дискусиї потрібно знов буде 200 до 300 засїдань. Потрібно би отже до пів тисяча днів, а тут не вистатчить, бо на весні будучого року кінчать ся посольскі мандати і прийдуть нові вибори. Із центра отже, котре раде погодити противні сторони, вийшло внесенє компромісове, що хотіло би звести до посередної міри то, що дає правительство а чого жадають аґрарції. В тім внесеню предкладає ся мінімальна оплата на пшеницю 6 марок а на жито, ячмінь і овес $5^1/_2$ марок, а максимальна на пшеницю $7^1/_2$ марок а на жито, ячмінь і овес по 7 марок. Значна часть аґрарців годить ся на те і тому внесли его спільно аристократ Шверін, аґрарець Кардорф і член центра Герольд. Правительство приняло нове компромісове внесенє мовчки і здавало ся, що решта аґрарців на се пристане, а социялістично-радикальну обструкцию буде можна поконати. Та на біду против сего компромісового проєкту виступили лїберали, увидївши, що так підвисшена оплата пошкодить фабрикантам. Они тепер заявили від себе, що анї на волос не відступлять від правительственного проєкту, правительство, видячи їх перевагу, і собі готово піддержувати свій проєкт.

Новинки.

Львів дня 27-го лютого 1902.

— **Шевченківскі вечерниці.** Товариство руских реміснпиків „Зоря“ у Львові устроює концерт в 41-ші роковини смерти Тараса Шевченка, котрий відбуде ся в неділю дня 2-го марта 1902 р. в великій сали „Народного Дому“ у Львові при співудїлї п-нї Іди Гуня-Данек і п. Корнила Устияновича. Початок точно о години 6-ій вечером. — Програма: 1. Smetana. Увертура до романтичної опери „Dalibor“ відограє музика 80-го п. п. 2. Вступне слово. 3. Шевченко-Воробкевич: „Огні горять“, виконає мішаний хор товариства „Зорі“. 4. Фр. Ліпт: „Tarantella“ відограє на фортепяні п-на Ольга Дудкевичівна. 5. Леґенда — Венявский, сольо скрипкове відограє п. С. П. 6. Шевченко-

---

26) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Лїкар видивив ся на ню здивований і сказав:

— Тобі не вільно богато говорити, бо лице тобі почервоніло, а горячка не повинна би завернути. Ми зробили тобі намет і тепер винесемо тебе на двір.

— Ще нї, — просилась дівчина. — Бабунечко, поправ менї волосє, так тяжко від него.

При сих словах взяла ся она за своє буйне русяве волосє і пробовала розділити его своїми дрібними ручками, та повиймати з него стебла соломи.

— Лежи спокійно, — напоминав лїкар.

— То таке тяжке, — засьміялась недужа, і показала Пбезхетови на своє буйне волосє, що сьвітило ся мов золото, як би то був якийсь тягар, що їй заваджає. — Ходи бабуню та поможи менї.

Стара нахилила ся понад головку недужої та стала уважно чесати їй довгі коси простим гребенем із сивого рога, виймала осторожно солому, і наконець сплела дві грубі блискучі коси понад плечима своєї внучки.

Небзехт знав, що кождий рух недужої може їй пошкодити, і его брала охота зборонити жінкам; але язик єму мовби задубів. Здивований, стояв він тихо, в почервонілим лицем напроти дівчини, а его око слїдило з обавою за кождим рухом єї рук.

Она не зважала на него.

Коли старуха поклала гребінь з руки, відотхнула Уарда глубоко а відтак попросила: Бабусенько, зеркальце.

Стара принесла якийсь черепок з темної поливаної і випаленої глини. Недужа обернула его блискучу сторону до сьвітла, придивляла ся через хвильку свому невиразному образови в нїм, і сказала:

— Я вже так давно не виділа ніякої цьвітки, бабусенько.

— Зажди, дитинко, сказала стара, виймила із збанка рожу, котру княгиня Бент-Апат поклала була на грудь єї внучки, і подала їй. Але заким ще Уарда змогла взяти єї до руки, повідпадали єї зівялі листочки та поспадали на землю. Лїкар схилив ся, позбирав їх, і дав недужій до руки

— Який з тебе добрий, — сказала она. — Я називаю ся Уарда, так, як отся цьвітка, а я люблю рожі та й воздух на дворі. Винесіть мене на двір.

Небзехт закликав, парашіт зі сином увійшли до хати, і оба винесли недужу на двір, та поклали під полотняний намет, котрий оба зробили. Ноги дрожали під воякем, коли він сильними руками держав легоньку свою доньку, і він аж лекше відотхнув, коли єї знову поклав на мату.

— Якеж небо синє! — відозвала ся Уарда. — Ах дїдуньо підлив мій ґранатовий корчик, я то собі гадала! Ось і мої голуби, ідуть до мене. Дай менї зерна в руку, бабунечко. Як они тїшать ся!

Небзехт аж не міг надивувати ся тому всему. Єму здавало ся, як би єму показав ся якийсь инший сьвіт і як би в его груди віджила якась нова часть тїла, котрої він доси не знав. Мовчки сїв він перед хатою і рисував на піску рожу якоюсь тростиною, що єї здоймив із землї.

Довкола зробило ся тихо, коли й голуби відлетїли від недужої та посїдали на стрісї. Аж ось загавкав парашітів пес, чути було, що хтось іде, а Уарда піднесла ся і сказала:

— Бабунечко, єрей Пентаур!

— А тобіж хто то сказав? — спитала стара.

— Я знаю, — відповіла дївчина рішучо, а за кілька хвиль дав ся чути дзвінкий голос: Благословенє на вас. Як має ся ваша недужа?

Незадовго стояв Пентаур коло Уарди і тїшив ся, коли лїкар Небзехт сказав єму, що все добре, і коли побачив любесеньке личко дївиці. Він мав цьвіти в руцї, котрі якась щаслива дївчина поклала була на вівтар богинї Гатгор, котрий він від вчерашного дня служив яко єрей, та подав їх недужій, котра почервонівшись, взяла їх, і держала в зложених руках.

— То посилає тобі висока богиня, котрій я служу — сказав Пентаур — і она дозволить тобі подужати. Будь такою як она! Ти

Колесса: „Було колись“, відспівае мужескиий хор товариства „Зорі“. 7. К. Устиянович: I. Ili, Ili! Łama sabachtani?“. II. „Щедрівка на рік 1902“ виголосить сам автор. 8. Шевченко-Нижанковский: „Минули літа молодиї“ сольо тенорове в супроводі скрипки і фортепяна, відспівае п. С. Л. . . . ч. 9. А. I. Папінґер: Увертура на дві цитри, відограють п-ні Іда Ґуня-Данек і п-на Ольга Дудкевичівна. 10. Щуровский: „Козак“ з опери „Богдан Хмельницкий“, відограе музика 80 п. п. 11. Колесса: „Вулиця“ виконае мішаний хор товариства „Зорі“. — Ціни місць: Фотель 2 кор., крісло в перших рядах 1 кор. 40 сот., в дальших рядах 1 кор., вступ на салю 60 с., ґалерия 30 с. Білетів дістати можна: в тов. „Зоря“ Краківска 17; тов. „Руска Бесіда“ Ринок ч. 10 і в склепі „Народної Торговлі“ Ринок ч. 36, а вечером при касі“.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщуе: Дня 1-го марта 1902 запроваджуе ся в місцевости Сеннів перенесену рівночасно з округа доручень ц. к. уряду почтового в Канчузі до округа доручень ц. к. уряду почтового в Зарічю коло Ярослава складницю почтову з звичайним кругом ділання. Складниця та получена буде з ц. к. урядом почтовим в Зарічу коло Ярослава.

— **Акцийний Банк звязковий** для стоваришень заробкових і господарских у Львові входить в жите. Екзекутивний комітет основателів скликав перші загальні збори акционарів на день 15-го марта с. р. в цїли уконституованя Банку і введеня его в жите. Капітал акцийний, що натепер виносить 1 мілїон корон, уплатили вже 3/5 стоваришеня звязкові, а в 2/5 приватні особи. — Крім членів виділу звязку, комітету основателів і управителів стоваришеня, належать до акционарів Банку звязкового: ґр. Андрей Потоцкий, ґр. Стан. Бадені, кн. Андрей Любомірский, кн. Каз. Любомірский, кн. Елеонора Любомірска, ґр. Стан. Стадницкий, ґр. Меч. Рей, ґр. Ад. Ґолуховский, Едм. Лозиньский, др. Ґодзим. Малаховский, Роман кн. Пузина, Л. Б. Рамулт, др. Володислав Дулемба, ґр. Адам Скпиньский, ґр. Здислав Тарновский і другі.—Терен операцийний Банку звязкового буде розтягати ся не лиш на Галичину, але також на Шлеск і Буковину.

— **Про катастрофу в Шемасї** доносять з Баку: Комітет ратунковий в Шемасї сконстатував, що потерпівших від послїдної катастрофи і знаходячих ся тепер в крайній нужді есть 2.561 родин або разом 14.300 душ. Доси видобуто з під розвалин 882 трупів, з котрих було 31 вірмен, а всї прочі магометани. Зпід розвалин все ще добувають трупів.

— **Кондуктор Ясїньский** зі Станиславова, що хотів перед місяцем убити свою жену і себе, находить ся під сю пору в заведеню для божевільних на Кульпаркові. Єго передано там на лїкарскі оглядини, бо Ясїньский є мабуть неповна розуму.

— **Самоубийство.** В Колодіївцї, повіта станиславівского повісив ся дня 16 с. м. чотирнайцятьлїтний хлопець Никола Долїшний. Причина самоубийства не звістна.

— **I за морем біда...!** Із всїх країв заморских, де поселились рускі селяни, доходять нас вісти про біду. Курітібскі часописи (з 25 січня) пишуть: „З середини Парани доносять про нечувану посуху. Ріка Іваі (Ivahy) в горішнім бігу висохла майже зовсїм, а дальше можна перейти єі в брід. В потворених озерках гниють риби. Індіяни племени Короадос з'їдають з нужди ті риби і умирають або западають в хоробу. Трупи тих Індиян лежать непогребані. Правительство повинно займитись положенем нещасних — однак стоїть сему на перешкодї знатний простір і тяжка комуникация“. — Таке дїесь в глубині індийских територий в пралїсах, але та посуха гірко відбєсь і на доли рільничих осель ваших поселенців. — I в Арґентині не лїпше. Курітібска ґазета пише, що якісь польскі поселенці з Парани поїхали шукати „раю“ до Арґентини, але небавом вернули назад зруйновані, бо там ще гірше.

— **Незвичайна шкільна кара.** В Ростові над Доном ставала перед судом учителька, обжалована родичами одноі з учениць за те, що учителька замість покарати дївчину звичайними шкільними способами, обтяла їй косу. Суд увільнив учительку, але шкільна власть перенесла єі до мужескої школи.

— **Веселий арешт.** Недалеко від Вінер-Найштадт але вже на угорскій сторонї, за границею Долїшної Австриї есть сільце, що его Нїмцї називають Найдерфель а Мадяри Ляйта-Сент Мікльош. В тім сільци есть стация шупасова, отже й мусить бути громадский арешт. А стало ся так, що в арештї як-раз в мясницї сидїло богато шупасників, жінок, дївчат і мужчин, розуміесь розділені окремо. Війт вибрав ся був в „справах урядових“ до Будапешту а поправдї щоби там залагодити деякі свої приватні справи та й забавити ся трохи, а слуга громадский, полициян, возьний і дозорець арештів в одній особі, подумав собі: Коли бавить ся війт, чому й менї не забавити ся? - Взяв отже свою гармонїю, отворив арешт, повипускав шупасників і заставив їх танцювати, а сам пригравав їм на гармонїї. Не обійшло ся при забаві і без вина. Один із шупасників старав ся о то, щоби вино було. А треба знати, що громадский арешт побудовано, чи случайно, чи умисно, над громадскою пивницею, в котрій стояло вино в бочках. Арештанти то добачили, зробили діру під тапчаном і спускали одного з поміж себе до пивницї зі збанком по вино. Сторож арештів не знав, звідки они беруть вино, але й не питав о то. По веселій забаві, порозділяв знову арештантів і замкнув мужчини та жінки окремо, замкнув арешт і пішов собі в тім переконаню, що бідним шупасникам зробив добре. На другий день прийшов він з обідом для шупасників, отвирае арешт, дивить ся, а там нема анї одного арештанта. Дежби они подїли ся? — думае собі сторож; — прецї не втекли, бо арешт був добре замкнений; а чей їх також не вхопило. Зачинае шукати і знаходить діру під тапчаном. Аж тепер стало єму ясно в голові; лїзе за ними і видить що они спять в пивници всї за покотом. Они по танци полїзли всї в пивницю і так попили ся,

---

чиста і люба як она, а твое жите нехай і дальше буде подібне до неї. Як она дае жите сонцю на всходї, так і ти приносиш радість в сю темну хату. Бережи свою невинність, а всюди, куди лиш поступиш ся, будеш викликувати любов, так, як отсї цьвіти виростають на кождім місци, де лиш стане золота нога Гатгори [1]). Єї благословенє нехай на тобі спочне.

Сї послїдні слова сказав він нїби трохи до парашітів, трохи до Уарди і вже хотів вертати домів, коли поза сухим очеретом, що припирав саме до полотняної криші над недужою дав ся почути трівожливий крик якоїсь дитини, і зараз по тім вилїз якийсь хлопець, що держав в руцї високо в гору медівничок, котрого половину вирвав єму пес, що очевидно знав єго добре.

— А ти звідки тут взяв ся Шерау? — спитав парашіт заплакану дитину, того нещасливого хлопця, з котрого стара Гект робила карлика.

— Я хотів — казав малий з плачем — я хотів принести Уардї медівника. Она недужа, а я мав так богато....

— Бідна дитина — сказав парашіт і погладив хлопця по головцї — ну, дайже єго Уардї.

Шерау приступив до недужої, вкляк коло неї і шепнув до неї, а очи єму засьвітили ся:

— На, возьми. Він добрий і дуже солодкий, а коли знов дістану медівника, а Гект позволить менї вийти, то я тобі знов принесу.

— Дякую тобі, мій ти добрий Шерау — сказала Уарда і поцїлувала дитину. Відтак звернула ся до Пентаура і відозвала ся: Він вже від кількох недїль не діставав більше нїчого, як лиш стрижін з папируса [2]) та льотосовий хлїб [3]), а тепер приносить менї медівник, що мама дала єго вчера старій Гектї, коли она ішла до дому.

Дитина цїла почервонїла ся і сказала несьміливо:

— То лиш половина; але я єго і не рушив; то ваш пес відкусив кусень ось тут із сего боку. При тім дотикнув ся він пальцем медівника і облизав палець. — Я чекав довго в очеретї бо бояв ся — отсих якихсь чужих панів. — Він показав при тім на лїкаря і Пентаура а відтак відозвав ся: Але тепер вже мушу вертати домів.

Хлопець хотів вже іти, але Пентаур заступив єму дорогу, взяв єго на руки, поцїлував єго і сказав звернувшись до лїкаря:

— Ті були розумні, що Горусови, котрий доброму дае побіду над злим, нечистому над чистим, надали вид дитини! Нехай же боги благословлять тебе дитинко, будь добрий і давай завсїгди другим, що буде твое. Твоя хата з того не розбогатїе, але твое серце!

Шерау притулив ся до єрея і мимо волї підняв свою малу ручку, щоби єго погладити по лици. Єго скортїло дуже попестити ся і вже хотів ручкою обняти поета за шию, але не мав відваги.

Пентаур пустив єго відтак знову на землю і малий побіг в долину. Наконець станув. Сонце стояло майже вже в полудне а він мусїв вертати назад до чарівницї, до єі печери та межи свої дошки; він побіг би так радо ще трохи дальше, лиш до гробу, що зроблено для короля.

Саме коло брами того гробу був зроблений дашок з пальмового галузя, а під ним спочивав звичайно різьбар Батау, старенький дідусь. Старий був глухий, але єго уважано справедливо за найпершого артиста свого часу: він виготовив був прекрасні з'ображеня і ряди гієроґліфів на величавих будівлях Сетї'го в Абідос і в Тебах а також і гробницю тогож самого короля, а тепер украшував він стїни Рамзесового гробу.

Шерау закрадав ся нераз тихцем до него та придивляв ся з великою цікавостию єго роботї а відтак пробовав і сам робити з грудки глини зьвірячі і людскі фіґурки.

Одного разу побачив єго дідусь.

Мовчки взяв він від него єго скромну роботу і усьміхнувшись, як би був рад з неї, віддав єму єї назад.

Від тої пори настали межи обома якісь дивні відносини. Шерау вільно було сїдати собі коло різьбаря і робити фіґурки після єго викінчених різьб. При тім не говорили анї слова до себе; але иноді глухий старик понищив роботу малого, иноді й поправив єі, притиснувши пальцями, а не рідко кивнув головою на знак похвали.

Коли хлопець не приходив, то єго учителеви когось бракувало, а для Шерау були ті хвилї найкрасші, коли він міг сидїти коло глухого дідуся.

Єму вільно було брати собі глину до дому. Там поза плечима старої Гект виробляв він всїлякі фіґурки, котрі зараз нищив, скоро були готові.

Коли лежав на дощї і мучив ся, то старав ся не звязаними рученятами виробляти всїлякі фіґурки, які піддавала єму єго уява і при тій роботї забував він на свою гірку долю та чув ся нїби трошки щасливим.

Нинї так вже був припізнив ся, що не міг навідати ся до Рамзесової гробницї.

Ще раз обернув ся в сторону як парашітова хата, а відтак побіг назад до чорної печери.

---

[1]) Богиню Гатгор, іменно же ту з Дендери, називано „золотою“. Она мала богато спільного з грецкою богинею „золотою Афродитою“.

[2]) Після Геродота і других писателїв їли Єгиптияни долїшну часть папірусової ростини (очевидно лиш саму середину, стрижінь, з неї) і то найрадше усушену в печи.

[3]) Геродот розповідае, що Єгиптияни розтирали зерно з льотоса, подібне до маку, і пекли з него хлїб. Була то дуже дешева пожива, і для того можна повірити Діодорови, коли він каже, що виживлене одної дитини аж до часу, коли она виросла, не коштувало родичів в Єгиптї більше як 20 драхм або на теперішні гроші 18 корон. Папірус щез вже зовсїм з Єгипту, але льотос есть і до нинї. Селяни коло Даміети їдять ще й нинї коріне білого льотоса, а пасїне білого і жовтого.

що там таки позасипляли. Війт вернувши з Будапешту застав дома немилу несподіванку, бо громада зачала домагати ся від него відшкодованя за вино, яке випили шупасники.

— **Померли**: Антін Остафійчук, ученик VII-кляси рускої ґімназиї в Коломиї, дня 19 с. м., в 19-ім році житя; — Венедикт Площаньский, б. редактор „Слова", дня 21 с. м., в Вильні, в 68 ім році житя.

Телеґрами.

Будапешт 27 лютого. Вчера розпущено в Будапешті поголоску про замах на короля сербского Александра. Поголоска показала ся опісля неправдивою. Король цілком здоровий і вчера удїляв авдиєнций.

Мадрид 27 лютого. В Барцельонї арештовано і поставлено перед доразовий суд двох анархістів, що взивали до бунту. Впрочім положенє поправило ся і значна часть робітників вернула до працї.

Льондон 27 лютого. Кіченер доносить з Преториї: Бури напали під Вольмаранс на відділ анґлїйский зложений з одного баталїона піхоти, трех компаний стрільцїв і двох армат і по дуже завзятій борбі забрало цїлий відділ до неволї.

Солун 27 лютого. Американьска місіонарка Стоне разом з своєю товаришкою, викуплені з неволї турецких опришків, прибули сюди вчера вечером.

Букарешт 27 лютого. Вчера лучили ся перед будинком парляменту робітничі розрухи. Арештовано 130 осіб.

Курс львівский.

Дня 26-ого лютого 1902.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535 -	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350 —	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	568 —	576·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	94·—	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}$%	98·60	99·30
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	100·50	101·20
4% листи застав. Банку краєв. .	94·30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	95 —	95·70
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	95·—	95·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·70	95·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·50	102·20
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%	100 —	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	92·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	80·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·—	55·—
Угорск. черв. хреста	29·40	30.40
Іт. черв. хрес. 25 фр.	27·50	30.50
Архік. Рудольфа 20К.	80·—	85.50
Базилїка 10 К	18·50	19.50
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·25
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

Глава чотирнайцята.

Та-й Пентаур незадовго по тім вийшов з паращітової хати. Задуманий пустив ся він стежкою почерез скали, що вела до сьвятинї, в котрій Амені зробив єго настоятелем.

Він видів, що настають для него невідрадні і тяжкі хвилї.

Сьвятиню, котра тепер була під єго управою, побудувала була велика королева Гатшепсу [4]) собі на спомин та присьвятила єї богини Гатгор.

Єреї, що служили при тій сьвятини, мали окремі, письмом запоручені права, котрі доси строго увзгляднювано. Їх достоїньство було дїдичне, переходило з батька на сина, і їм вільно було вибирати собі настоятеля з поміж себе.

Аж ось занедужав їх настоятель Руі смертельно, а Амені, що мав верховну власть над сею сьвятинею, післав їм на єго місце молодого Пентаура.

Они неохотно приняли того нїби якогось зайду та змовились всї против него, коли показало ся, що він почав їх остро брати в руки та хотїв усувати всїлякі надужитя, що увійшли вже були в звичай.

Витанє всходячого сонця здали они були на службу сьвятинї, а Пентаур вимагав, щоби бодай молодші брали участь в ранних піснях похвальних, та й сам управляв хорами. Они торгували богатими жертвами складаними на вівтар сьвятинї, а їх новий настоятель заказав то робити, а так само недозваляв, щоби они вимушували якісь дарунки від застрашених жінок, котрі численнійше заходили до сьвятинї Гатгори, як до якої небудь иншої.

[4]) Сьвятиня, котру Готшепсу побудувала, задержалась і доси ще досить добре. Готшепсу була донькою короля Тутмеса I., жінкою свого брата Тутмеса II., а опікункою свого другого брата Тутмеса III. Була то дуже дїяльна женщина, котра ставила величаві будівлї і казала з'образжувати себе в шоломі і з бородою як мужчина.

Поет, що в Сеті'вім домі привик був до строгости против себе самого, до порядку, точности і чистоти обичаїв, котрий був глубоко проникнутий достоїньством свого стану і увик був особливо ревно виступати против лїни тїла і духа, гидив ся тим житєм без трудів та обманчивим поступованєм своїх підвластних і постановив був з тим більшою ревностию завести тут нове житє, чим глубше дозволив єму вчерашний день заглянути в нужду і клопоти людского житя.

То переконанє, що та лїнива громадка, котрої він був настоятелем, призначена до того, щоби тисячам затрівожених серць додавати потїхи, обтирати безчисленні сльози та всихаючому дереву безнадїйности додавати сьвіжої зелени, перло єго до повної сили дїяльности.

Вчера видів він, як єго підвластні байдужно слухали жалів покинненої супруги, зведеної дївчини, жінки прийшли просити богиню, щоби та поблагословила єї дїтьми, зажуреної матери та осамотілої вдовицї, а незабували лиш на то, щоби використати нещастє, щоби вимусити дарунки для богинї Гатгор а радше для себе самих.

Тепер доходив він знову до місця своєї нової дїяльности.

Ось стояла перед ним величава сьвятиня, котра піднимала ся з долини чотирома терасами, а на заході красно і на свій питомий лад розложена, припирала до високих, аж попід хмари сягаючих стін, які творили гори з жовтавого вапняка, що тягнули ся півколесом.

На хорошо виставленім підбудованю красували ся величезні, витесані в камени кригульцї зі знаком житя, котрі представляли символічно Горуса, сина богинї, котрий все, що вяне, веде до нового розцьвіту, а все що вимирає, до нового житя, до воскресеня.

(Дальше буде).

Виданя

Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Ґете-Франко: Лис Микита (друге цїлком змінене виданє) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Дїточі вигадки ч. I 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дїтий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанінона 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Виданя без образків.

***Читанка** ч. I., II., III., IV. оправні по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань 2**, розширене виданє 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Казємові Капцї 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок** з р 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордїєнко**: Картагинцї і Римляни 40 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Ґулївера до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд рускоукр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дїтям 50 с. **Віра Лебедова**: Малі героі 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олімпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 К. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, I. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дїтий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужинї 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дїтий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На річках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповіданя** для дїтий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси. 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с., опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-російского**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї. Швециї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900. найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	8·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . . . 4 зр

Непорочне початє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Гвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).